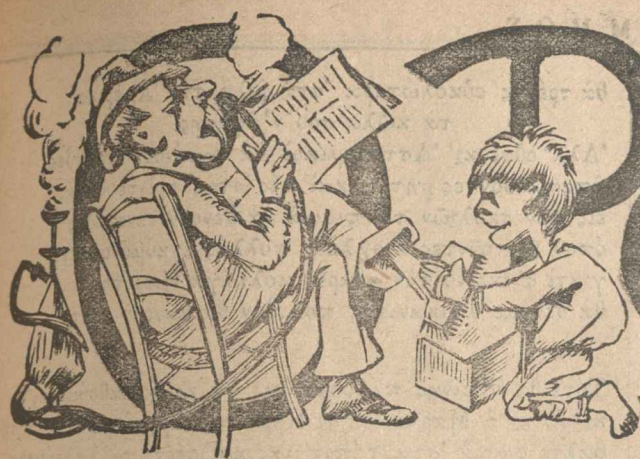

Ω

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καί 'σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

'Ενέα του Μάρτη,
του κρύου, του γδάρτη.

Πενήντα πέντε σὺν έπτακόσα,
κι' ή πλάσις όλη γελῶ σκιρτώσα.

Φαδουλῆς καί Περικλέτος,
ό καθένας νέτος όκέτος.

'στό Βερολίνο, 'στό Παρί,
'στη Βιέννα, 'στη Λαμία.

—Μέγας ό σιδηρόδρομος του Πειραιώς-Λαρίσης,
έως νά τελεωθή, Περικλή, προσπάθησε νά ζήσης,
γιατί πικρά σύρ μά παρόλ και σύ θά μετανοιώσης,
άν πριν τά κακάρωσης.

—'Αυτόν τόν σιδηρόδρομο θά σκούζω, θά τό κάψω
μέ σέ τόν χασομέρη,
κι' άπ'τή χαρά μου μουρχειται μέ φούμο νά σέ βάψω
καθώς τόν Καλλισπέρη.

'Εκδίδεται τó δάνειον,
είδαμεν φῶς οὐράνιον.

—Τά πάντα διετάχθησαν έν τάξει καί σοφία...
Ζήτω λοιπόν, βρέ Περικλή, Χάμπρο καί συντροφία,
Ζήτω, παιδιά, κι' ό κύριος 'Ερλάγγερ κι' οί λοιποί...
τελείωσαν τά ψέμματα, θά 'δοῦμε προκοπή.

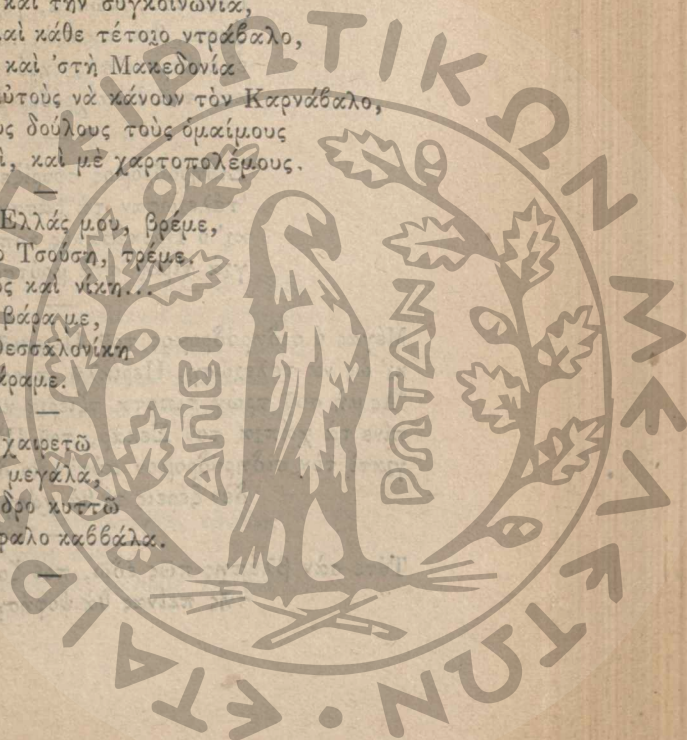
—Αὐτός ό σιδηρόδρομος θά μάς διασκεδάση,
θα διασχίξη σήραγγας, βουνά, λαγκαδάκια, δάση.
'Ο τόπος δέν θά σέ χωρή,
και θά τραβᾷς μέ μία

Τότε θά βλέπης βιζαβί και θά σέ πιάνουν γέλοια...
τί θαύματα θαυματουργεῖς, ό πανδαμάτορ χρόνε!..
θά φθάνουν και τά ξακουστά της Κοπαίδος χέλια,
και τρεις φοραῖς μακάριοι πού θάχουν νά τά τρώνε.

Τότε θά 'δῆς τήν κίνησι και τήν συγκοινωνία,
θά λείψουν τροχιόδρομοι και κάθε τέτοιο γτράβαλο,
μάς μέ τόν σιδηρόδρομο και 'στη Μακεδονία
για νά τούς μάθωμε κι' αὐτούς νά κάνουν τόν Καρνάβαλο,
και νά χαροποιήσωμε τούς δούλους τούς δμαίμους
μέ σερπαντέν, μέ κομφετί, και μέ χαρτοπολέμους.

—'Ω πατρίς 'Ελλάς μου, βρέμε,
σύ Σαράφω Τσουση, τρέμε,
Σιδηρόδρομος και νίκη...
Περικλέτο, βόρα με,
μέσα 'στη Θεσσαλονίκη
σία κι' αριθάρμα.

—Μακεδόνων χαρετώ
δικαιώματα μεγάλα,
τόν 'Αλέξανδρο καττώ
'στόν Βουκέφαλο καββάλα.

Καλῶς ἤλθατε, μᾶς λέει,
χαρτομάχοι ψωραλέοι,
κόσμε τετραπέρατε...
πῶς τὰ καταφέρατε;

Μὴ μᾶς ἐρωτᾶς, καλέ...
'κλέψαν καὶ τὸν Σακκουλέ.
'Στάς κλεινὰς κοπροστεφάνους
κλέβουνε καὶ τοὺς ζητιάνους.

Π.—Βρὲ ζωντόβολο, τί χάσεις, καὶ μὲ ποῖον παρλάρεις μόνος;

Φ.—Βρὲ στραβούλιακα, δὲν βλέπεις τὴν σκιὰν τοῦ Μακε-
Κύττα τὴν πῶς χαιρετᾷ [δόνος;
καὶ ὁλοένα μᾶς ῥωτᾷ
πῶς περάσαμε καὶ ἐφέτος τῆς γιορτικῆς τοῦ Καρναβάλου,
καὶ χαιδεύει πότε πότε τὸν λαϊμὸ τοῦ Βουκεφάλου.

Κύττ' ἀντίπλα ρουσάτα
μὲ κοντοὺς σεπτῶν λαβάρων...
νά! τὰ δῶ τὰ Κομητάτα
τῶν Ρωμηῶν καὶ τῶν Βουλγάρων.

Ρίχνουν βόλια, ρίχνουν μπάλαις τῶν Βουλγάρων οἱ στρατοί,
καὶ εἰς ἐκείνους οἱ ἴδιοί μας ἀπαντοῦν μὲ κομφετί.
Κύτταξέ τους, Περικλέτο...πολεμοῦν ἐκ τοῦ συστάδην...
ὁ τῆς θέας καὶ τῆς φρίκης τοῦ πολέμου τοῦ μεγάλου!..
ὁ Σαράφωφ ὁ μαγκούφης φεύγει φεύγει προτροπάδην,
καὶ νικᾷ τὸ Κομητάτο τοῦ πατρός μας Καρναβάλου.

Χαῖρε, λέν οἱ μασκαραδες, χαῖρε, γῆ τῶν Μακεδόνων,
περιπόθητός μας χώρα,
δικαιώματα μεγάλα καὶ ἀπαράγραπτα πρὸ χρόνων
ἐγίναν δικά μας τώρα.

Τῶν χαρτιῶν ὁ μέγας Ἄρης
μὲς 'στους δούλους ἀποκρεῖνει,
καὶ καθέναν ἀρκουδιάρη
τὴν ἀρκουδα τοῦ χορεύει.

Γελά σου, Κώστα, γελά σου, Λάμπρο,
ζήτω, βρὲ παιδία, τοῦ Χάμπρο...
ἐλευθέρους σὰς κηρύττω...
καὶ τοῦ Βλαίχρεδερ ζήτω.

Σιδηρόδρομος σφυρίζει,
'τέλειωσαν τὰ βάσανά μας,
καὶ ὁ Βουκέφαλος κοπρίζει
γὰρ τιμὴ 'στὰ μούτσονά μας.

Μέγας ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
καὶ ὡς νὰ τελεωθῇ, Περικλῆ, προσπάθησε νὰ ζήσης.
'Ὅς μὴ σοῦ τρώῃ τίποτα τζιέρη καὶ σηκότης,
πίνε τὰ χάπια τοῦ Σεκάρ, τοῦ Πίγκ τὰ καταπότια,
γιατὶ τὸν σιδηρόδρομον αὐτὸν ἂν δὲν προφθάσης
δὲν ξέρεις τί θὰ χάσης.

Τότε σὰν βλέπης πῶς ἐδῶ, πῶς ζοῦμε χατομέρικα,
τῆς πείνης θὰ ψοφήσης,

θὰ τρέχης εὐκολώτερα 'στὴ φίλη τὴν Ἀμερική
τὰ κῶλα σου ν' ἀφήσης.

'Ἄλλ' οὔτε καὶ Ἀστυνομικοὶ θὰ βγαίνουν ἱραδέες
ἀπαγορεύοντες ρητῶς καὶ μὲς 'στάς πρωτεύουσας
εἰς τῶν σκυλιῶν τὰ πισινὰ νὰ δένουν τενεκέδες,
ὅπου κροτοῦντες ἐνοχοῦν πολλὰς ἐγκυμονούσας,
γιατὶ σ' ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, κολλήγα Πιερότο,
θὰ δένωμε λουκάνικα, ποῦ δὲν θὰ κάνουν κρότο.

Τότε θὰ βγαίνης πλούσιος εἰς τὰ καλά καθούμενα,
καὶ ἂν καὶ ὁ Μαρκὲ 'στὴν Κέρκυρα καμμιὰ ρολίνα στή,
βάλτε φωτὰ 'στὰ τόπια μας καὶ φέρτε τὰ λαλούμενα,
τὸ Μόντε-Κάρλο τὸ γνωστὸ μαζὶ μας θὰ σαστίσῃ,
τότ' ἐπισκέψεις καὶ τιμὰς ἀπὸ τὸν κάθε Πόλο,
τότε θὰ παίξωμε καὶ ἐμεῖς μὲ τὴν ρολίνα ρόλο.

Ὁ ρόλος τῆς ρολίνας μᾶς ἐμάρανε
καὶ μέσα 'στους Κορφοὺς μᾶς ἐπαρκαράνε.
Μὲ κομφετί καθέναν τῶν μᾶς ἔρρανε
καὶ μέσα 'στὸ Καζίνο μᾶς ἐφέρανε.

Τὴ φτώχια μας ἐκεῖ τὴν ἐξεχάσαμε,
καὶ ἐβάλαμε δῶ πόντους καὶ τοὺς 'χάσαμε.
Βάζομε καὶ τὸν τρίτο νὰ κερδίσωμε,
δὲν εἴχαμε τὸν νάυλο νὰ γυρίσωμε.

Νὰ 'δλέπατε πῶς ἐγίναν ἡ φάτσαις μας,
ἀχνίζοντας ἐπῆγαν ἡ συχνάτσαις μας,
καὶ ὅστερα μᾶς ἐπῆραν ἀπ' τὸ χάσιμο
καὶ ὁ κύρ Μαρκὲ μᾶς ἔρεμισε παρὰσημο.

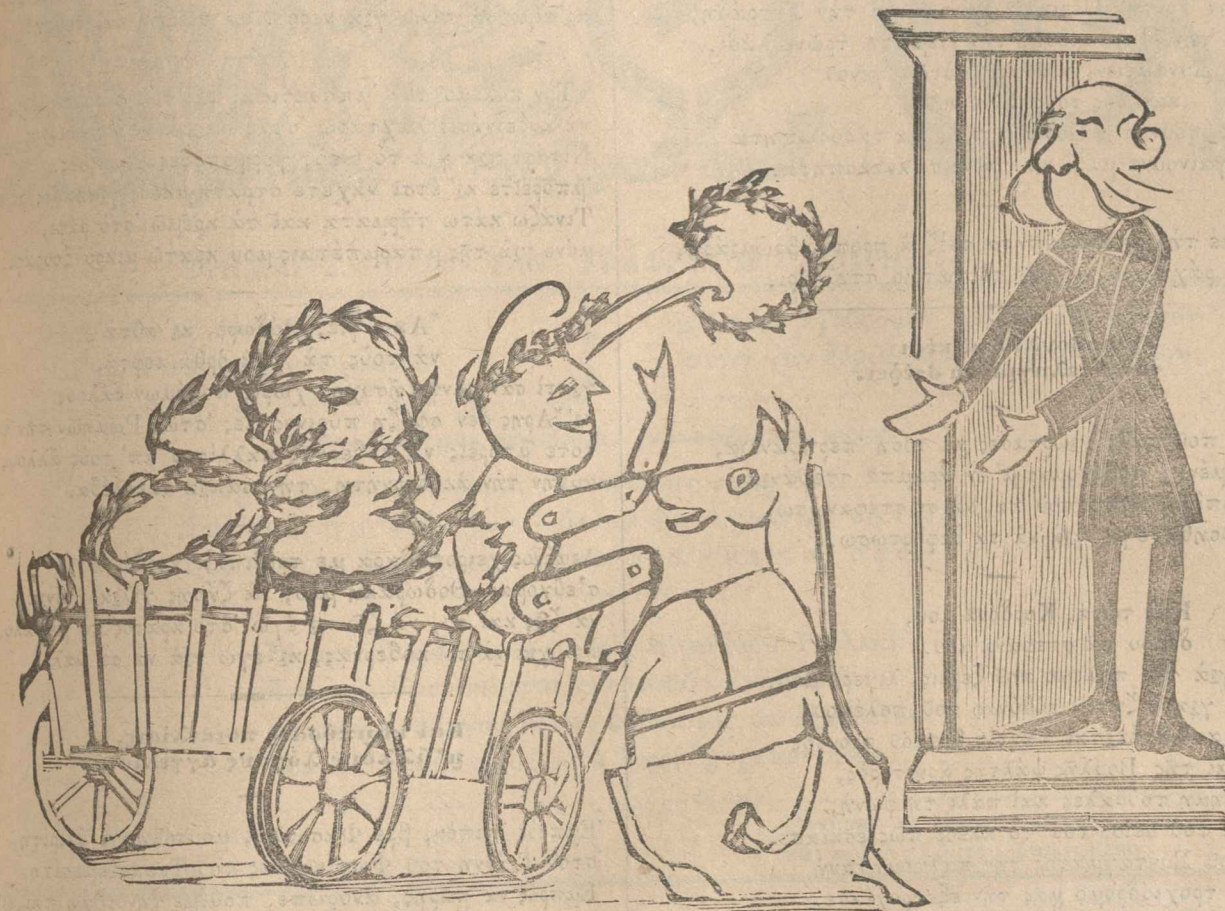
'Βλέπαμε τὸ Καζίνο καὶ τὰ μούτρα μας
καὶ δὸς του καὶ 'κτυπούσαμε τὴν κοῦτρα μας,
καὶ ἴδαμε Σπικανάδες, Ἱπποδρόμια,
σκοποβολαῖς, καὶ τᾶλλα τὰ παρόμοια.

'Εδώσαμε σὲ φίλους τσιγαρέτα μας
καὶ ἤλθανε γὰρ νὰ πάρουν τὰ πορτραῖτα μας.
Χαμένους καὶ τοὺς δῶ μᾶς 'φωτογράφησαν...
ζήτω καὶ τοῦ Μαρκὲ καὶ κάθε Κόντη μας,
ποῦ κάλπικη πεντάρα δὲν μᾶς ἔφησαν
νὰ ζύσωμε 'στὴν Κέρκυρα τὸ δόντι μας.

Τοῦ Σολωμοῦ τὰ κόκκαλα μᾶς 'ψάλανε
καὶ 'στὸ Φρενοκομεῖο τοὺς μᾶς 'βάλανε,
καὶ χέρια καὶ ποδάρια μᾶς ἐδέσανε
καὶ τὸν ζουρλομανδύα μᾶς 'φορέσανε.

Αὐτὸς ὁ σιδηρόδρομος εἶν' ἓνα πᾶγμα σπάνιον
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἐγγράφου γὰρ τὸ δάνειον.
Τότ' Εὐρωπαῖοι, Περικλῆ, πραγματικῶς θὰ γίνωμε,
καὶ ἱμιασὴν καὶ μίμησις σὰν τώρα δὲν θὰ μείνωμε,
τότε θὰ βλέπης νὰ κυλοῦν ποδήλατα καὶ ρόδες,
τότε θὰ ᾄδῃς πολιτισμὸ καὶ τῆς Εὐρώπης μόδις.

Τότε δὲν θὰ χουν πέρασι τὰ πατριά μας ἤθη
μήτε μὲς 'στ' Ἀναφιώτικα, μήτε 'στὰ Πιθαράδικα,
καὶ ὁ τῶν Πατρίων Σύλλογος, ποῦ τώρα συνεστήθη,
θὰ χάνῃ μοναχὰ καιρὸ καὶ τόσους κόπους ἄδικα.

Π.—Καὶ τείναι, βρὲ, τὰ πάτρια;
Φ.— Χίλλαις φοραῖς σοῦ τᾶπα.

Π.—Τὴν ἔχασα καὶ λέγε τα πρὶν φᾶς καμμιὰ φάπα.

Φ.—'Εγὼ νομίζω πάτριον καὶ ντίπ' Ἑλληνικὸ
τὴ νὰ στενάζῃς σὰν περνεῖς ἀπὸ τὸ Κεντρικόν,
ἐπίσης εἶναι πάτριον 'στῆς δόξης τὸν κοπρῶνα
τὴ νὰ θαρρῇς τὸ κέφι σου γὰρ νόμο καὶ κανόνα.
Σ' αὐτὰ τὰ δύο πάτρια, συνάδελφος καυκάλα,
κρέμονται καὶ ὅλα τᾶλλα.

Πλὴν ἄκου καὶ ἄλλο πάτριον τῆς γῆς τῆς πατρικῆς σου...
νὰ σπύχουν οὐρητήρια νὰ κἀνῃς τὴν κακὴ σου,
καὶ σὺ γενναῖος νὰ τὰ σπᾷς καὶ νὰ τὰ θυρματίζῃς
γὰρ νὰ 'μπορῇς ἐλευθέρους τοὺς τοίχους νὰ ποτίζῃς.

Ἐπίσης εἶναι πάτριον τοῦ φούρνου τὸ γκιουβέτσι,
καὶ ἐπ' ὅτε τὸ σπληνάντερο, μὰ καὶ τὸ κοκορέτσι.
Ἐπίσης ἦθος πάτριον νομίζετ' ἐδῶ πέρα
νὰ γίνεσαι Σταυραετὸς μὲ τρεῖς οὐκάδες λέρα.

'Ἐπίσης εἶναι πάτριον νὰ σῆξῃς ἀργὸς,
καὶ ν' ἀπορῇς τουρλόκωντας τὸ λιγδερό σου φέσι
πῶς 'μπόρεσε καὶ ὁ Μέθουεν, Ἑγγλέζος στρατηγός,
εἰς τὰ στρατόπεδα τῶν Αἰνῶν ἀνιχνεύωντας νὰ πᾶσῃ,
καὶ πῶς δὲν 'πρόλαβε καὶ αὐτὸς 'στὰ πόδια νὰ τὴν βάλῃ
καθὼς προκάνουν καὶ ἄλλοι.

'Ἐπίσης εἶναι πάτριον τῆς νέας ἐποχῆς
νὰ στέλλῃς σ' ὅλους μάρτυρας καὶ νὰ μονομαχῇς,
καὶ ἀφοῦ σφαγῇς πρότερον μαινόμενοι καὶ ἀνημέροι
μὲ πέναις, μὲ πορτοκάλια, μὲ λικιὰς, μὲ πριόνια,
κατόπιν ν' ἀναστήνῃς τὸν Λάζαρο τριήμερον
καὶ μὲ τοὺς μάρτυρας μᾶς νὰ τρώῃς μακαρόνια.

'Ἰδοὺ λοιπὸν τοῦ τᾶχους κατωλογίης, εὐήθη,
τὰ πατριά μας ἤθη,
καὶ τώρα πᾶμε 'στὴ Βουλὴ νὰ πάθωμε ναυτία...

Είμαι πολὺ περίεργος ἂν θάχουν ἀπαρτία.
Γιὰ τὴ Βουλὴ ἔκίνησαν νὰ πᾶνε τὴν Δευτέρα,
σὺν εἶδαν ὅμως, Περικλῆ, πῶς χάσκουν ἐκεῖ πέρα,
τότε καθέννας ἔβαλε μιὰ πιθκυρή 'στὴ μύτη του
κι' ὁ Θεοδώρης ἀπ' τὴ Βουλὴ πῆγε πεζὸς 'στὸ σπῆτι του.

Χάνουν τὴν Τρίτη, Περικλῆ, χάνουν καὶ τὴν Τετράδη,
νηστεύουν τὴν Παρασκευὴ, τὴν Πέμπτη τρῶνε λάδι.
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μετ' αὐτῶν γενοῦ
καὶ δὸς τοὺς ἴλιγο νοῦ,
κι' ἂς ἡμερώσουν τῆς Βουλῆς τάγριμα τὰδυσώπητα
καὶ νὰ πηγαίνουνε μαζὶ νὰ τρῶνε σπανικόπητα.

Π.—Μὰ μετ' τὴν σπανικόπητα τρεῖς ἂ προπὸ, βρωμιάρη,
στρῶσε τὴ ράχη σου νὰ φᾶς τὸ πάτριον στηλιάρι.

Ὁ Φαδουλῆς μὲ κέφι
τὸν Ντεληγιάννη δτέφει.

Φ.—'Εσὺ, ποῦ πάλι γιῶρτσες μὲ τόση 'περηφάνεια,
δέξου κι' ἐμένα, ποῦρχομι μ' ἐν' ἀρχιμπα στεφάνια
νὰ τὰ σκορπίσω σπῆτι σου καὶ νὰ σὲ στεφανώσω,
κι' ἐλάτε βοηθάτε με γιὰ νὰ τὰ ξεφορτώσω.

Καὶ τώρα, Κορδονά μου,
δέξου τὰ στέφανά μου.

Τὸ πρῶτο γιὰ τὸν πόλεμον ποῦ ξέρεις, λιγερὲ μου,
τὸ δεύτερον γιὰ τὴν ζήτησιν εὐθύνας τοῦ πολέμου,
τὸ τρίτον γιὰ τὴν στέκεσαι παντὸς θεσμοῦ φρουρὸς
ὅποτεν εἶσαι τῆς Βουλῆς ψάλτης ἀριστερὸς,
καὶ τοῦ Ζαήμη τοῦβαλες καὶ πάλι τὴ φωνή,
ποῦ 'νόμισε τοῦ θεῖου του τὸ κλέος πῶς ἐσκήλασε,
κι' ἐπῆρε τοῦ Συντάγματος τὴν παληρομηχανή
κι' ὡς εἶδος τροχιόδρομο μᾶς τὴν ἐξετροχίασε.

Τὸ τέταρτον γιὰ τὰ καλὰ τῆς κωλυσισεργίας,
ὅπου γεννᾷ τὰς ὁμαλὰς τῶν νόμων λειτουργίας,
τὸ πέμπτον κι' ἔκτον κι' ἑβδόμον καὶ τᾶλλα μου, παπποῦ,
πάρτα γι' αὐτὰ, ποῦ σκέπτεσαι νὰ κάνης τοῦ λοιποῦ.

Καὶ πάλιν συνεχίνης τὸ μέσα κι' ἔξω κράτος,
κι' ὅταν 'στὴ δόλια τὴν Ἀρχὴ ξανάλθης κοτσονάτος,
μὴν ξαναβγάλῃς πρὸς Θεοῦ πολέμων ἱστορίαις
καὶ νέων ἐπιστρατευτῶν ἀρχίσουν φασκάραις.

Κι' ἂν ὁ Σαράφωφ ἔξαφνα σὺν λαίμαργον γεράκι
μὲς 'στ' ἀγίασμένα χώματα χημῆξη, Θεοδωράκη,
ἂς μὴν ἀνάψουν πρὸς Θεοῦ τὰ λάσιά σου στέρνα,
κι' ἄφρησ' τον νὰ βουρλίζεται κι' εἰρηνικὰ κυβέρνα.

Κακὸς μεπλάς μᾶς ἔγινε κι' αὐτὸς ὁ παληοτσούσης...
καθόλου μὴ ρυμουλκηθῆς, κανένα μὴν ἀκούσης.

Ἄς πᾶνε νὰ πετσοκοποῦν,
κι' ἂν ἔλθουν πάλι καὶ σοῦ 'ποῦν
τὰ κάσταν' ἀπὸ τὴ φωτιὰ σὺ νὰ τὰ ξαναβγάλῃς,
'πὲς τοὺς σὺν Αἴας τρομερὸς μετὰ φωνῆς μεγάλης.

«Πολέμους ὅπως ἄλλοτε καὶ τώρα δὲν κηρύττω...
δρὸ πόλεμοι μὲ φθάνουνε, δὲν ξανακάνω τρίτον,

κι' ἂς ἔλθῃ κι' ἄλλος ν' ἀκονᾷ ξουράφι καὶ μαχαίρι,
δὲν ξαναβγάζω τὸ σπαθί, δὲν ξανακύβω χερί.

Ἀ'Εγέρασα, μωρὲς παιδιὰ, μὲ τόσο πατκτραῖα,
ἐγέρασα νὰ ζῶνωμαι κι' ἐγὼ τὴν σκακράκη,
καὶ μὲ τῆς δρὸ τῆς φούκταις μου νὰ τρώγω τὸ μπαρῶνι
κι' αἷμα νὰ πίνω γιὰ νερό...μὰ τί ζωὴ καὶ τούτη!

«Τὸν πόλεμον τὸν 'μπούκτισα, καὶ τῶρ' ἀποσταμένους
νὰ κυβερνήσω λαχταρῶ 'στῆς δάφναις ἑκπλωμένους.
Νισάφι πλὰ γιὰ τὸ Θεό, γοργόποδες Ἀρκάδες,
'μπορεῖτε κι' ἔτσι νάχετε στρατηγικούς γιαννάδες.
Τινάζω κάτω τᾶρματὰ καὶ τὰ κρεμῶ 'στὸ ράφι,
μόνο γιὰ τῆς μπαρμπέταις μου κρατῶ μικρὸ ξουράφι.»

Ἄκου με, Θεόδωρε, κι' αὐτὰ
νὰ τοὺς τὰ 'πῆς ὀρθὰ κορτὰ,
γιατὶ σὺν μένης ἡσυχος χωρὶς πολέμων σάλους
κι' Ἀρης δὲν σφύζη πύρινος μὲς 'στῶν Ρωμηῶν τὴν φλέη
τότε 'μπορεῖς νὰ κυβερνᾷς καλλίτερ' ἀπ' τοὺς ἄλλους
αὐτὴν τὴν ἀκυβέρνητη, τὴν σάπια σκολοῦδα.

Δεμένος χειροπόδαρον μὲ τρίδιπλα κορδόνια
σ'εὔχομαι, Θεοδωράκη μου, νὰ ζήσης χίλια χρόνια,
νὰ ζῆς καὶ σὺ, νὰ ζῶ κι' ἐγὼ 'στὸ κράτος τὸ μεγάλο,
ἐσὺ γιὰ νὰ τὸ κυβερνᾷς, κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ ψάλω.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, βρέ Φαδουλῆ, μουσούληπτε ψωρίτη,
'στοῦ Γιάννη τοῦ Φωτίου μας τοῦ Τραπεζομεσίτη.
Ἐμπρὸς νὰ πάρης, ἄνθρωπε, ποῦ μὲ τὴν τύχη παίζεις,
λαχειοφόρους μετοχὰς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.
Τρακόσαις ἐκερδίσανε χιλιάδες ἕως τώρα
αὐτοὶ ποῦ 'πῆραν ἀπ' αὐτὸν χαρτιὰ λαχειοφόρα.
Πάρε καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ, μ' ὀκτῶ δραχμῆς μονάχα,
καὶ σίγουρα σὲ βεβαιῶ πῶς θὰ κερδίσῃς, χάχα,
'στοῦ Μάρτη τῆς δεκαεννιά, ποῦ θάβγουν τὰ λαχεῖα,
καὶ τότε θὰ λησμονηθῇ πολυπαθὴς πτωχεῖα.
Μὰ τί γραφεῖτο τυχερό!..γιὰ τοῦ Φωτίου τραβᾷ,
κι' αὐτὸς τὴν τύχη τὴν τραβᾷ σὺν νὰ τὴν ἔχη σκαλᾷ.

«Πανακοθήκη» ἔκδοσις, κομψότατον βιβλίον
κι' εὐφάνταστον δραματίον, ἦγουν τὸ «Μακρυωλεῖον»,
γραφέν ὑπὸ τοῦ Λάσκου καὶ Δημητράκοπούλου,
συστήνεται καὶ πᾶρ' ἐμοῦ, κοινοῦ τῆς Μούσης μούλου.

Ὁ Πιτ Διδάκχος ὁ γαιτρός, ὅπου πολὺ σημαίνει
καὶ 'στὸ Παρίσι μένει,
ἐν γνῶσει, πείρα καὶ σπουδῇ καὶ ἐπιμελεῖ φροντίδι
λαμπρὰν Ἐπιθεώρησιν τὸν «Γαληνόν» ἐκδίδει.

Οἱ ὁτῆς Φόν-Λούτνερ τὴν Σχολὴν διδάσκοντες μὲ ζῆλον
δίδουν τὴν Τρίτην ἑκτακτὸν κοντσερτό καὶ ποικίλον
ἐστὴν Αἰθουσαν τῆς Μουσικῆς ἐκείνης Ἐταρσίας,
καὶ σπεύσατε φιλόμουσοι μαζὶ μὲ τὰς κυρίες.